

Č. 2175.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: I. Hodnota nemovitosti zjištěná exekucním odhadem soudním jest totožná s obecnou hodnotou ve smyslu řádu o dávce z přírůstku hodnoty. — II. O hodnotě nabývací při nemovitosti nabyté exekucní dražbou.

(Nález ze dne 31. března 1923 č. 5177).

Prejudikatura: Boh. 62 a 249 adm.

Věc: Markéta H. v D. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka prodala trhovou smlouvou 6. dubna 1920 nemovitosti v knihovních vložkách č. — — obce T. za 23.000 K se závazkem, že kupec nese dávku z přírůstku hodnoty; v přiznání k dávce z přírůstku hodnoty udána nabývací hodnota 15.800 K, za kterou sumu byly nemovitosti ony v exekucní dražbě vydraženy 4. prosince 1917, zcizovací hodnota pak 23.000 K. Dle exekucních spisů byly nemovitosti odhadnuty 21. a 25. září 1917 a to ve vložce č. 89 na 3940 K 30 h, ve vložce č. 91 na 2015 K, ve vložce č. 154 na 8540 K, a docíleno za ně v dražbě nejvyšší podání 4050 K, 6050 K a 5700 K. Pro výpočet z přírůstku hodnoty nemovitosti v knih vl. č. 91 vzata za základ exekucním odhadem zjištěná cena 2015 K jako nabývací hodnota.

Ve stížnosti na platební rozkaz namítáno mimo jiné, že vzata nabývací hodnota nemovitostí ve složce č. 91 odhadní hodnotou 2015 K, ač nemovitosti ty byly vydraženy za 6050 K. Poněvadž to st-lce nebylo dříve sděleno k vyjádření, jest řízení vadné (§ 18 dávk. ř.), ve věci samé, že směrodatným mělo býti podání 6050 K.

Žal. úřad zamítl stížnost, poněvadž nejvyšší dražební podání per 6050 Kč jest pouhou cenou, kterou vyměřující úřad může nahraditi nabývací hodnotou, má-li pochybnosti o správnosti ceny té (§ 5, odst. 2 a § 8, odst. 1 d. ř. z r. 1915); vyměřující úřad vzal právem odhadní cenu za hodnotu nabývací, neboť exekucní odhadní cena, na jejíž základě byla dražba provedena, jest obecnou hodnotou nemovitostí v době dražby (§ 306 o. z. o. a §§ 140 až 144 exek. ř.).

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost jest názoru, že dle §u 8 dávk. ř. v každém případě, kde nemovitosti nabyto bylo v nucené dražbě, platí za hodnotu nabývací nejvyšší podání v dražbě docílené. Názor ten jest mylný. Nss vyslovil již v nálezu Boh. 249 adm. právní názor, že znění prvé věty 2. odst. §u 8 dávk. ř., která nejvyšší podání, za něž nemovitosti v nucené dražbě byla nabyta, označuje za cenu nabývací a nikoli za hodnotu nabývací, poukazuje na to, že vyměřovací úřad má i v tomto případě právo, jemu dle 1. odst. §u 8 příslušející, vzíti za základ výpočtu přírůstku hodnoty vyšetřenou obecnou hodnotou v době nabytí, má-li pochybnosti o tom, zda nejvyšší podání srovnává se s obecnou hodnotou nemovitostí v době nabytí (nucené dražby). Na tomto svém názoru trvá nss a poukazuje dle §u 44 jedn. řádu k bližšímu odůvodnění zmíněného nálezu.

Nss vyslovil dále v nálezu Boh. 62 adm., na jehož odůvodnění se poukazuje, právní názor, že hodnota nemovitostí na základě exekučního odhadu soudního určená jest zároveň obecnou hodnotou ve smyslu řádu o dávce z přírůstku hodnoty a že hodnotu odhadem takovým zjištěnou lze považovati za obecnou hodnotu v době nucené dražby dle odhadu toho provedené, nenastala-li v mezidobí podstatná změna v okolnostech rozhodných pro určení hodnoty.

Stížnost po stránce formální vytýká, že žal. úřad nevzal v úvahu námitku, že vyměřovací úřad nešetřil předpisu § 18 dávk. řádu a že o ní vůbec nerozhodl. Námitka ta byla sice důvodna, neboť úřadu vyměřovacímu náleželo dle § 18 dávk. ř., aby dříve stranu vyzval, by se sama vyjádřila o obecné hodnotě převedené nemovitosti v době nabytí a pak, aby jí sdělil obecnou hodnotu, jím předpokládanou, s vyzváním, aby strana podala do určité lhůty své námitky; st-lka však ani ve stížnosti k žal. úřadu, ani ve stížnosti k tomuto soudu neuvedla vůbec žádných konkrétních okolností proti hodnotě nabývací, kterou úřad na základě exekučního odhadu zjistil a za základ svého výpočtu vzal, zejména, že by byly po vykonaném odhadu soudním a přede dnem dražby nastaly určité změny ve stavu prodaných nemovitostí, které by mohly míti vliv na obecnou hodnotu jejich, nýbrž namítala jen všeobecně, že za nabývací hodnotu mělo býti vzato nejvyšší podání docílené v nucené dražbě, proto že tak předpisuje § 8 dávk. ř., kteráž námitka však jest bezdůvodná, jak výše dovedeno bylo. Za tohoto stavu věci neshledal nss, že by tím, že se žal. úřad opomenul zabývatí uvedenou námitkou formální, byla st-lce právní obrana stížena, a neshledal proto v opomenutí tom podstatnou vadu řízení, která by vésti musila ke zrušení nař. rozhodnutí.

Stížnost jeví se tudíž neodůvodněnou.

č. 2176.

Zdravotnictví. — Policie potravinářská (Slovensko): O trestnosti prodeje vodou porušeného nebo nesprávně vyrobeného vína.

(Nález ze dne 31. března 1923 č. 5178).

V ě c: Gabriel F. v T. proti ministru čsl. republiky s plnou mocí pro správu Slovenska (min. taj. Dr. Josef Pavlásek) o odsouzení pro přestupek zák. čl. XLVII z roku 1908.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dle protokolu o nálezu státního inspektorátu pro vinnou kontrolu na Slovensku z 27. září 1921 konanou podle vinného zákona čl. XLVII z r. 1908 bylo u st-le pozastaveno víno bílé uherské slivky as 900 h, pak víno »Samos« 250 l a as 300 l, které dle rozboru výzkumného ústavu pro chemickou kontrolu státních výzkumných ústavů hospodářských v Bratislavě z 12. října 1921 a 17. října 1921 shledáno a to prvé jako víno zředěné, konsumu neschopné, druhé obsahující cukr, tedy neodpovídající zákonu o vínu čl. XLVII z r. 1908, poslední také nařízení min. zemědělství č. 33.394 z 30. června 1921.